

Vereckei Csaba
(megyei rendőr főkapitány, B-A-Z-megye)

Települési közbiztonság és a rendőrség szerepe

A Magyar Értelmező Kéziszótárt böngészve a közbiztonság címszónál az alábbi magyarázatot találjuk: „*fn., az élet- és vagyónbiztonságnak a közállapotoktól függő színvonalú megvalósulása.*”

Olvasatomban ez valójában nem más, mint amit a szó jelent: a „köz” biztonsága, vagyis az állampolgárok mindenkori közbiztonság-érzete, amely leginkább szubjektív értékítélet terméke, ugyanakkor ezt a szubjektivitást jellemzően a különböző – a közbiztonság-érzetet befolyásoló – objektív események és állapotok határozzák meg, és mint ahogy a hivatkozott magyarázat is jelzi, a polgárok életében manifesztálódó leképeződésének színvonala a társadalomban tapasztalható aktuális közállapotoktól függ.

Kezdetnek induljunk ki a legáltalánosabb kategóriából, a biztonságból, ami nem más, mint háborítatlan, mindenféle bántódástól mentes, zavartalan állapot. A közbiztonság azonban az általános biztonságnak csupán az egyik szelete, hozzá hasonlóan alkotóeleme még a jogbiztonság, a létbiztonság, a katonai biztonság és számos más egyéb összetevő. A fogalom tágabb értelmezésben belső stabilitást jelent, melyhez odasorolandó – a fentiekén kívül, többek között – az állam működésének sértetlensége, a szociálpolitikai és közegészségügyi biztonság, a szolgáltatásokkal való ellátás biztonsága, a társadalom erkölcsi normáihoz és elvárásaihoz való alkalmazkodás is. Ezen okfejtésből kiindulva tehát közbiztonság alatt fogalmilag a mindenkori belső rendet, a közrend, valamint az élet- és vagyónbiztonság megvalósulását értjük, amely a polgárok tudatában összességében, mint általános közbiztonság-érzet ölt testet.

Ez a közbiztonság-érzet a fogalom tartalmából következően abszolút szubjektív, elsősorban az egyén – esetleg egy csoport vagy réteg – aktuális hangulatát fejezi ki. Szakmai szempontból objektíve jónak ítélnélhetőnek gondolhatnánk a közbiztonságot ott, ahol a lakosságot legjobban irritáló bűncselekmények száma alacsony, a rendőrség teljesítménye pedig átlagon felüli, szubjektíve azonban a lakosság közbiztonság-érzete ennél az objektív értékítéletnél sokkal rosszabb is lehet. Éppen azért, mert ezt az érzetet nem csak a bűncselekmények száma vagy a felderítés hatékonysága határozza meg, hanem sok minden egyéb – mellesleg a rendőrségtől teljesen független,

például az önkormányzatoktól, a lakóközösségek minőségétől, a sajtótól nagymértékben függő – tényező is. A közbiztonság kollektív társadalmi termék, mindenkori állapota a helyi problémák összességéből tevődik össze, melyek eredményes kezelése csak társadalmi összefogással lehetséges.

Szeretném előre bocsátani, hogy a témában nem végeztem tudományos kutatást, felkészültségem hiányában valószínűleg nem is lennék rá alkalmas, így jelen megállapításaimat a mindennapi munkavégzésem során szerzett gyakorlati tapasztalatom rövid összefoglalásaként tudom aposztrofálni, ezért a megtárgyalásra kerülő objektív valóságdarabok gondolatébresztő szándékú egymáshoz illesztésén túl a végső konklúzió levonása és a jövőben szükséges cselekvések listájának összeállítása a témában nálam sokkal jártasabb hallgatóság lelkiismereti adóssága lesz.

Tapasztalataim szerint napjainkban egészen szélsőséges mértékben képes eltávolodni egymástól a különböző statisztikai rendszerek objektív adatbázisainak elemzésén nyugvó szakmai értékítélet egy adott földrajzi egység közbiztonságának megítélése tárgyában, illetve az ott élő lakosság életminőségét alapvetően meghatározó közbiztonság-érzet megtestesülése, amely jelenségért elsősorban a köztudatot önkényesen, sokszor kizárólag önös érdekei szerint befolyásolni képes, néha-néha már omnipotensnek tűnő médiát tudom okolni.

Meglehetősen sommás megállapításom kiindulópontjaként először szeretném megismertetni önöket a B-A-Z. megyében élő embereket körülvevő objektív valósággal, majd ezt követően megkísérlem láthatóvá tenni a polgárok tudatában, a mindennapi történések hatására ezen valóságzilánkokból összeálló mozaikképet, ami az itteni közbiztonság-érzet élethű portréja lehet.

1. A problémák összességét determináló, a rendőrség működésétől független, objektív tényezők bemutatása³

1.1. Földrajzi környezet, településszerkezet

Az észak-magyarországi régió Magyarország észak-keleti részén, az Északi-középhegység és az Alföld északi szélén helyezkedik el. Területén három megye található: Borsod-Abaúj-Zemplén, Heves és Nógrád, központja:

³ Forrás: Észak-magyarországi Operatív Program 2007-2013

Miskolc. A régió északon Szlovákiával, nyugaton a közép-magyarországi régióval, délen és keleten pedig az észak-alföldi régióval határos. A régió kedvezőtlen településszerkezetét jelzi, hogy az 1.000 fő alatti településeken élők aránya meghaladja az országos átlagot. B-A-Z. megye településszerkezetét egyrészt Miskolc és a köré rendeződött agglomeráció túlsúlya, másrészt az apró- és törpefalvak sokasága jellemzi. A települések száma az ország megyéi között itt a legtöbb: 357, a városok száma – az egyetlen megyei jogú városon felül – napjainkra 27-re emelkedett és további községek törekednek a városi rang kivívására.

1.2. Szociális helyzet

Az észak-magyarországi régió kedvező természetföldrajzi adottságai ellenére hazánk legrosszabb szociális mutatóival rendelkező térsége. Ehhez jelentősen hozzájárul a régió kedvezőtlen demográfiai összetétele, a rendkívül rossz gazdasági kondíciók, az alacsony iskolázottság, melynek mutatói messze alulmúlják az országos átlagot. A régió rendelkezik átlagban a legrosszabb komfortfokozatú és legkevésbé komfortosított lakásállománnyal. Itt a legalacsonyabb a foglalkoztatottság és a legmagasabb a munkanélküliség. GDP alapján a régiók között állított sorrendben az észak-magyarországi régió az utolsó helyen áll, a megyék sorában pedig Borsod-Abaúj-Zemplén megye az utolsók között található.

Az általános iskola első osztályát el nem végzők aránya a régióban meghaladja az országos átlagot, megyénkben a legnagyobb arányban a bodrogi, edelényi, encsi, abaúj-hegyközi, szikszói, tokaji kistérségekben élők között találunk olyanokat, akik bár elmúltak 10 évesek egy osztályt sem végeztek el az általános iskolában.

1.3. Munkanélküliség

Gazdasági aktivitás tekintetében az észak-magyarországi régió igen rossz pozíciót foglal el a régiók között, hiszen itt a legrosszabbak a háztartásban élők ez irányú mutatói. A regisztrált munkanélküliek aránya az országos átlagon felüli, magas az eltartottak, az országos átlagon aluli a foglalkoztatottak aránya. E régióban található a legnagyobb arányban inaktív keresőket is az összes háztartásban élőhöz viszonyítva. Legrosszabb a

helyzet Borsod-Abaúj-Zemplén megyében. Arányában itt található a legtöbb eltartott és munkanélküli is, valamint a legkevesebb foglalkoztatott.

A kistérségek közül az észak-borsodi kistérségek (abaúj-hegyközi, bodroközi, edelényi, encsi, szikszói) és dél-borsodi, mezőcsáti kistérségben a legrosszabb a helyzet. A munkanélküliség változatlanul a Dél-Dunántúl, illetve Borsod-Abaúj-Zemplén és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyék határmenti térségeiben jelenti a legnagyobb problémát, ahol a ráta két-háromszorosa az országos átlagnak. Borsod-Abaúj-Zemplén megyében csaknem annyian vannak munka nélkül, mint Közép- és Nyugat-Dunántúlon összesen!

1.4. Lakosság összetétele

A problémákat tovább tetézi a rendkívül rossz körülmények között élő roma népesség átlag feletti aránya, a kistelepülések és az ott élők magas száma. Az 1990-es népszámlálás adatai azt mutatták, hogy a roma populáció majdnem a fele az ország észak-keleti részén él, elsősorban Borsod-Abaúj-Zemplén megye és Szabolcs-Szatmár-Bereg megye kistelepülésein, elmondható tehát, hogy a cigányság az ország elmaradott régióiban koncentrálódik, ezen belül is a községekben. Az országban, az észak-magyarországi régióban él legjelentősebb lélekszámú roma népesség, a régió belül a roma etnikumhoz tartozók száma Borsod-Abaúj-Zemplén megyében a legnagyobb, akik egyébként a régió területén mindig is koncentráltabban voltak jelen, mint az ország más tájegységeiben. Ebben nagy szerepet játszottak a térség nehézipari beruházásai, amelyek a szocialista iparosítás folyamányaként tömegével vonzották a régióba a képzetlen, olcsó, kétkezi munkaerőt. Ennek hatására egyes ipari centrumok és bányavidékek (Miskolc, Ózd, Salgótarján és a környező falvak) roma lakossága megsokszorozódott. Mára a nagyvárosokban találjuk a legnagyobb tömegben a romákat, de a települési megoszlásukat tekintve már jóval magasabb a falusi romanépesség aránya. A határ menti, illetve belső perifériákon található bodroközi, edelényi, encsi, szikszói, ózdi, abaúj-hegyközi és szerencsi kistérségekben a legmagasabb ez a mérőszám.

A romák számarányának növekedése különösen az utóbbi évtizedekben gyorsult fel. Ehhez hozzájárult, hogy létszámuk növekedésével párhuzamosan jelentősen csökkent a települések nem roma népessége a természetes fogyás és az elvándorlás következtében. A romák által nagyobb arányban lakott kistérségekben rontja a lakosság életesélyét, hogy ezen

területek döntő többsége városhiányos, sok esetben aprófalvas, elnéptelenedő térség.

2. Bűnügyi mutatók, a rendőrség teljesítménye

A fentiekben vázolt, ideálisnak nem mondható földrajzi, társadalmi, szociális és gazdasági környezet ellenére a B-A-Z. Megyei Rendőr-főkapitányság – a szakmai értékelések alapján – hosszú évek óta az országos élvonalban helyezkedik el, több szempontból is országosan első helyen teljesített.

Az ismertté vált bűncselekmények száma megyénkben 2004-2006. között folyamatosan emelkedett, majd ezt követően csökkent, 2008. évben 3,5 %-kal. Ez azt jelenti, hogy Budapestet, Pest megyét és Hajdú-Bihar megyét követően nálunk követik el a legtöbb bűncselekményt. A 100.000 lakosra jutó bűncselekmények száma 2008-ban országosan 4.065,8 volt. Ez a mutató megyénkben 3.932,8, mely az országos rangsorban az 5. helyet jelenti. Számuk a Miskolci és a Sátoraljaújhelyi Rendőrkapitányságon volt a legmagasabb, a fertőzöttség e két kapitányságnál haladta meg jelentősen a megyei átlagot.

2004-2008. éveket vizsgálva megállapítható, hogy a 100.000 lakosra jutó bűncselekmények száma hasonlóan változott, mint az ismertté vált bűncselekményeké.

A 2008. évi területi megoszlás tekintetében jellemző, hogy az ismertté vált bűncselekmények közel felét (46,4 %-át) a Miskolci Rendőrkapitányság illetékességi területén követték el. A többi kapitányságon és vonzásokörzetükben ez a mutató jóval alacsonyabb, jellemzően 10 % alatti.

Az ismertté vált bűncselekmények nagyobb részét (62,8 %) továbbra is a vagyon elleniek képezték, melyek száma az előző évhez képest 5,7 %-kal csökkent. A főcsoporton belül a lopások aránya 41,9-52,6 % között változik, számuk 2008. évben 0,1 %-kal nőtt. A betöréses lopások a vagyon elleni bűncselekmények közel 20 %-át tették ki, számukban 2008. évben 17 %-os növekedést regisztráltunk, mely tendencia 2007. óta tart.

A rablások száma a 2007. évi kiugró érték (340) után a vizsgált időszakban 270 körüli, ami 20 %-os mérséklődést jelent.

A személy elleni bűncselekmények területén a szintén kiugró mértékű 2007. évi értékhez képest 2008. évben 28,9 %-os csökkenést mértünk.

Az összes bűncselekmény vonatkozásában a főkapitányság felderítési eredményessége 2007. évi 55,7 %-ról 53 %-ra változott, ezzel az országos rangsor 5. helyét foglaltuk el.

3. Hogyan alakult a közbiztonság általános megítélése lakókörnyezetünkben.

Sajnos a szakma által általánosan elismert rendőrségi erőfeszítések ellenére a lakosság többségének lesújtó volt a véleménye a közbiztonságról, amiért sokáig egyedül a rendőrséget tették felelőssé, illetve egyedül a rendőrségtől várták a helyzet érdemi javítását. 2007. november 16-tól – amióta főkapitányként irányítom a megye rendőrségét – vezetői tevékenységem meghatározó hányadát az ún. válságmenedzselés tette ki. Külön gyűjtőt fektettünk fel azon lakossági leveleknek, jelzéseknek, beadványoknak, amelyekben közjogi méltóságokhoz, kormányzati szervek vezetőihez vagy egyszerűen „csak a médianyilvánossághoz” fordultak a megyében található községek, városok polgármesterei, képviselőtestületei, akik – vérmérséklettől függően eltérő formában, de tartalmukban határozott egyezést mutatva – több rendőrt követeltek az általuk irányított, illetve képviselt településekre.

Rendőrért kiáltottak továbbá a volán- és vasúttársaságok a buszjáratok és a vonatok személyzete, illetőleg az utasok biztonsága érdekében, a közüzemi szolgáltatók a vezeték- és fémlopások megakadályozására, az erdőbirtokosságok a falopások visszaszorítására, a mezőgazdasági termelők a terménylopások kezelhetetlen mértéke miatt, a kistelepülések vezetői a magányosan élő idős korúak védelmére, az óvodák és iskolák vezetői a pedagógusok testi épségének megóvása okán, illetve a legkülönbözőbb lakóközösségek tagjai az együttélés alapvető normáira fittyet hányó, összeférhetetlen személyek megregulálására. Ha reálisan értékeljük a helyzetet, ezeknek az elvárásoknak a Magyar Köztársaság valamennyi rendőrével sem lehetett volna eleget tenni.

Mindennapjainkban drasztikus változást eredményezett egy előre nem tervezett történés, a miskolci rendőrkapitány – általam minősíteni nem kívánt – nyilatkozata, melyet egy (országosan példa nélküli módon) sikeres felderítési sorozat kommunikálása során tett.

Sajnos az inkriminált közlés iránti egyoldalú sajtóérdeklődés teljes mértékben kioltotta az elvégzett rendőri munka pozitív üzenetét, azonban az elhíresült mondatok így is katalizátorként hatottak az eseményekre, az

országos média, a nagypolitika és a rendészeti felső vezetés teljes figyelmét Miskolcra és B-A-Z. megyére fókuszálták.

A kialakult közhangulat által előidézett elvárásokból fakadóan, soron kívül rövid- és hosszú távú intézkedési tervek születtek, melyek közvetlen hatása a lakosság számára napokon belül érezhetővé vált, és a távlati tervek megvalósítása – a megkérdőjelezhetetlen kezdeti sikerekre tekintettel – jelenleg is folyamatban van. Első lépésként az objektív helyzetelemzéseknek merőben ellentmondó, elsősorban a bulvármédia által sulykolt és katasztrofális közállapotokkal riogató, sokszor megalapozatlan közlések miatt megrendült szubjektív biztonságérzet reparációja volt a cél, melynek legcélravezetőbb eszközeként a közterületeken szolgálatot teljesítő rendőrök számának drasztikus megnövelése kínálkozott. A mindenki számára elérhető közelségben megjelenő rendőrök határozott fellépése – a koncepciót erősítő, kezdeményező jellegű rendészeti kommunikációval ötvözve – napokon belül érezte jótékony hatását, és alapvetően átformálta az embereknek a közbiztonságról alkotott értékítéletét.

A „hús-vér” rendőrök látványa az utcákon a nap minden szakában, a pozitív kommunikáció, a rend iránti elkötelezett tenni akarás és a realitásként megélhető, javuló közbiztonság tudata rendkívüli hatékonysággal javította a lakosság hangulatát, a bűnügyi mutatókban statisztikailag kimutatható javulás arányát messze meghaladó mértékben mozdította el pozitív irányba a polgárok közbiztonság-érzetét. A biztonság mint kollektív termék létrehozása érdekében átfogó jellegű társadalmi összefogás bontakozott ki, a rendőrség az önkormányzatokban, a polgárőrségben és a társadalmi közélet egyéb szereplőiben számos fegyvertársra talált, így a bűnözés elleni harc eszköztára nagyságrendekkel bővült, mely széles körű együttműködés mozgatórugója és irányító tényezője a rendőrség lett.

Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság egyetértő támogatásával „Új mindennapok” komplex cselekvési program került meghirdetésre B-A-Z. megyében, melynek elemei közül – pusztán példálózó jelleggel emelném ki

- a Kistérségi Egyeztető Fórumok által végzett kockázatelemzések alapján veszélyeztetettként megjelölt 276 településen hetente legalább három alkalommal megerősített rendőri ellenőrzés végrehajtását,
- a kistérségi bűnmegelőzés megreformálását,

- a közterületek rendjéért felelős szervezetek tevékenységének összehangolását,
- az ún. „zeró tolerancia” elv meghirdetését.

Ezt követően a Magyar Köztársaság Rendőrsége 2009-2010. évekre vonatkozó Cselekvési Programját és Feladattervét tartalmazó előterjesztést a Kormánykabinet 2009. február 25-én megtárgyalta és elfogadta, melynek 61 pontja tartalmazza azokat a konkrét lépéseket, amelyek megvalósításával a Rendőrség a társadalom által megfogalmazott, növekvő elvárásokhoz igazodóan biztosítani tudja a folyamatos közterületi jelenlét feltételeinek permanens megteremtését.

A hosszú felsorolásból a cselekvési program néhány fontosabb – és javarészt már megvalósult – elemét szeretném kiemelni, így például

- a Kistérségi Egyeztető Fórumok által végzett kockázatelemzések alapján veszélyeztetettként megjelölt 276 településen hetente legalább három alkalommal megerősített rendőri ellenőrzés végrehajtását,
- a rendészeti szakközépiskolákban tanuló másodéves hallgatók állományba vételét és közterületi szolgálatra vezénylését,
- 100 fő fegyveres biztonsági őr kiképzését,
- az Országos Polgárőr Szövetséggel való együttműködés keretében a közös szolgálatok számának növelését és összehangolását,
- a Készenléti Rendőrség IV. Bevetési Főosztálya Miskolci Osztályának létrehozását,
- a szolgálati kutyák számának jelentős növelését,
- a térfigyelő kamerák rendszerének bővítését európai uniós erőforrások felhasználásával.

Mindezekon túlmenően a Kormány, a lakosság fokozott biztonság iránti kategorikus óhaját akceptálva, a rend megerősítése és az állampolgárok biztonságérzetének megszilárdítása érdekében, 2009. szeptember hónapban a Rendőrtiszti Főiskola tanévnyitóján, miniszterelnöki bejelentés útján meghirdette „Rend és Biztonság” névvel fémjelzett, tíz pontból álló közbiztonsági programját, melynek elemei

- szereződéses rendőrök” szolgálatba állítása,
- 50%-kal több rendészeti középiskolás képzése,
- településőrségek létrejötte,
- hatékonyabb eljárások feltételeinek megteremtése a kis értékű lopások ügyében,

- e) polgárőrök támogatásának megháromszorozása,
- f) térfigyelő kamerák számának megduplázása,
- g) NNI megerősítése a szélsőségek elleni hatékonyabb fellépés érdekében,
- h) középiskolás roma fiatalok rendőrré válásának segítése,
- i) konfliktus-megelőző képzések a lebonyolítása rendőrségen,
- j) új rendőri szolgáltatás, a közbiztonsági tanácsadás beindítása.

A fentiekben részletezett eseménysort szemlélve akár hátra is dőlhetnénk, és elégedetten tekinthetnénk a műre, amit közösen alkottunk, ha nem történt volna meg a romák elleni támadás-sorozat, ami mindent összekavart és meggyőződésem szerint, sajnos az sem jelent megoldást a felmerülő akut problémákra, hogy a gyanúsítottakat a rendőrség időközben elfogta.

A magyar kriminalisztika történetében példa nélkül álló bűncselekmény-sorozat összefüggéseinek feltárását és sajátosságainak megállapítását követően az Országos Rendőr-főkapitányság Intézkedési Tervet adott ki a roma lakosság sérelmére elkövetett bűncselekmények megelőzését, hatékony felderítését szolgáló feladatok végrehajtására. A több tucat pontból álló és többször kiegészített intézkedési terv a mindennapokra lebontva rendkívül összetett intézkedési csomagot írt elő az erőszakos támadásokkal érintett települések biztonságáért felelős rendőri szervezetek, kiemelten a B-A-Z. Megyei Rendőr-főkapitányságnak is.

Ennek ellenére a támadások időszakában a roma közösségek önvédelmi reakciói – egyébként emocionálisan menthető módon – sokszor eltúlzott, esetenként abszurd mértéket és megjelenési formát öltöttek, a cigány és nem cigány lakosság közötti konfliktusok mindennapossá váltak területünkön, melyek több esetben összecsapásokig eszkalálódtak. Meggyőződésem, hogy az ilyen jellegű összetűzések megelőzése, megakadályozása és felszámolása legalább annyi erőt és energiát emésztett fel, mint a tettesek felderítése és elfogása.

Számomra megdöbbentően és hihetetlen ijesztő módon, egyelőre egészen halkán, a lakosság köréből többen úgy vélekedtek, hogy nem kell elkapkodni ennek az ügynek a felderítését, a népesség egy része irányából határozott szimpátia megnyilvánulása volt érzékelhető ennek az értelmetlen, felfoghatatlanul brutális, embertelen öldöklés elkövetőinek az irányában. Megítélésem szerint az így vélekedők józan ítélőképességét teljesen

megzavarta az a – vélelmezhetően a szélsőséges nézeteket vallók által kreált – téveszme, hogy a mai világban jelentkező gazdasági, egzisztenciális – végső soron közbiztonsági válságként megélt – krízis egyetlen forrása és okozója a roma lakosság.

A helyzetet tovább rontotta, hogy ezek az extrém politikai erők nagyon hamar meghallották ezt a suttogást, ráéreztek arra, hogy az emberek tömegei csalódtak az állam azon képességében, hogy az képes megvédeni és meg is akarja védeni polgárait a gyakran elszenvedni kényszerült, javaikat és személyüket érő sorozatos, jogtalan támadásokkal szemben. A kiábrándult polgárok mintegy mentőövként fogadták a felkínált végletes eszméket, és az időközben lezajlott európai parlamenti választások visszaigazolták az emberek rend és biztonság iránti felfokozott vágyakozásának számított hatásait, az erre alapított választási ígéreték eredményességét.

Az eseményeket elemezve utólag szinte elkerülhetetlennek tűnik az, hogy ilyen társadalmi viszonyok között bekövetkezzen a megélt és mindannyiunk által elszenvedett támadássorozat, illetve komoly félelmem az a meggyőződés, hogy ha nem leszünk képesek a lakosságot meggyőzni arról, hogy az állam képes és kizárólagos monopóliumán keresztül egyedül jogosult a közrend és közbiztonság érdekében erőszakot alkalmazni, akkor az előttünk álló idők újból kitermelik a szélsőséges indulatok ilyen vagy ehhez hasonló abnormális megnyilvánulását.

Ezért bizton állítom, hogy a közbiztonság-érzet javítása érdekében tett erőfeszítések pártállástól független, ideológiai meggyőzések fölött álló törekvések, amelyek az egész társadalom egyetemes érdekeit szolgálják, szükségesek és elengedhetetlenek a biztonságos és élhető jövő megteremtéséhez. Szükségesek és elengedhetetlenek, azonban önmagukban nem elégségesek, csak a biztonság-tudatot alakító nagyszámú tényező együttes javításával érhető el az, hogy az emberek visszanyerjék hitüket a legális erőszakszervek törvényes és eredményes működésében.

Ha a létbizonytalanság csökken, akkor nőhet a közbizalom, ebben az esetben automatikus elutasításra lesznek ítélve a szélsőséges ideológiák, az emberek mind nagyobb számban alávetik majd magukat a törvények uralmának, és általánossá válhat az önkéntes jogkövetés. Ennek hatására fokozódhat a generális prevenció, a közösségek nevelő és visszatartó ereje növekszik, ami a közbiztonság általános javulását kell, hogy eredményezze. Azt azonban be kell látni, hogy ennek megvalósítására a rendőrség önmagában nem képes, az áhított célkitűzés kizárólag rendőri eszközökkel

nem realizálható, és ahogy azt a bevezetőben már leszögeztem, elérése csak és kizárólag társadalmi összefogással, széles körű konszenzus megvalósítása árán lehetséges.

4. „A feladatról és a pillanatról”

Bevezetőmben említettem, hogy a tisztelt hallgatóság lelkiismereti adóssága a konzekvenciák levonása, ami nem kis felelősség, hiszen önök tudós emberek, a magyar közélet formálói, akik konkrét problémákra keresnek valós megoldásokat. Ezért szeretném mondandómat egy rendkívül figyelemre méltó Márai Sándor idézettel nyomatékosítani.

„Vigyázz arra, hogy ne mulaszd el a pillanatot, amely csak a te pillanatot, műved kivitelének végzetszerűen kijelölt időszaka. Kényelem, szöszmötölés, gyávaság, lustaság néha késleltetik feladatod kivitelét, noha szíved mélyén tudod jól, hogy az idő telítve van azzal, amit rajtad keresztül el akar mondani, s egy pillanatot sem mulaszthatsz, mert elmondja más helyetted, s nem úgy mondja el, ahogyan te jónak és igaznak hiszed. Tudományban, művészetben, irodalomban, közéletben vannak ilyen sürgető pillanatok, mikor egy igazság megérett és ki kell mondani. S ha úgy érzed, végzetesen éppen téged jelölt ki e feladatra sors, ne késlekedj, mint a rossz színész, aki elmulasztja a jelenet végszavát.

Nemcsak műved van, az idő is van. S az időn belül meg van a te pillanatot, melyet nem szabad elmulasztani.”